

[Albertsen.]

fra end det opstillede tal. Det vil sige, at det opstillede tal kan reduceres med 60-70 pct. og derved bliver ca. 2,5-3 milliarder kr.

Det er i øvrigt ganske karakteristisk i denne diskussion, at det er, ligesom om dette tal skal bruges til at forskrække folk med. Når man taler om broer eller motorveje eller universiteter eller lufthavne, eller hvad det kan være på disse tekniske områder, er der meget få, der lader sig påvirke af svimlende talopstillinger. Kun når det altså drejer sig om at investere i børnenes trivsel og udvikling, har man tilsyneladende ikke råd; de kan vente.

Vi har under udvalgsarbejdet forsøgt at få afklaret, om man ikke nærrede bekymring for, at store grupper af kvinder, der er med i erhvervslivet eller overvejer at gå ud i erhvervslivet, ville afholde sig fra deltagelse heri, når omkostningerne blev så store. Det skulle ikke undre mig, om — modsat den udtalelse, vi fik — mange af erhvervslivets ledere virkelig deler denne bekymring og forstår denne problematik og mener, at det givetvis vil have virkning i retning af, at mange kvinder afholder sig fra at gå ud i erhvervslivet, hvorved behovet for udenlandsk arbejdskraft utvivlsomt vil stige — og dette vil igen skabe boligproblemer og tilpasningsvanskeligheder, som vi kender dem så rigeligt i øjeblikket.

Jeg burde måske i konsekvens af disse betragtninger og af det, der har været fremme i den offentlige debat i så henseende, opfordre ministeren til at tage lovforslaget tilbage. Ved en anden lejlighed har jeg haft held til noget tilsvarende, da jeg foreslog, at handelsministeren skulle tage sit lukkelovsforslag tilbage, men da var der lykkeligvis den baggrund, at man var uenig inden for regeringspartierne. Jeg må blankt erkende, at uanset mange kønne ord, det er fremført i denne diskussion, står regeringspartierne åbenbart enige og fast i så henseende, og derfor ansér jeg en sådan henstilling for overflødig. Til gengæld kan vi så glæde os over, at vi — og med vi mener jeg oppositionen — utvivlsomt har et stort og stærkt følge blandt regeringspartiernes vælgere i vores holdning til disse lovforslag. Henvendelsen fra Dansk Kvindesamfund kunne tyde derpå.

Et synspunkt blev på et vist tidspunkt bragt

ind i debatten af socialministeren. Man ligesom antydede, at valget stod imellem at spare på udgifterne til børneinstitutionerne og at få færre nye pladser. Ministeren skriver i et indlæg i Berlingske Tidende, at hvis man lod forældrebetalingen være uændret, men begrænsede den offentlige andel med 50 mill. kr., ville det teoretisk betyde et mindre antal nye pladser, nemlig 90.600 vuggestuepladser eller 8.700 børnehavpladser.

Jeg beklager at måtte sige det, men jeg synes, at denne form for polemik ikke klæder ministeren. Den er ikke rimelig, den er ikke holdbar. Som ministeren og alle implicerede ved, er byggeriet af disse institutioner frit, og derfor er der ikke tale om alternativer. Noget andet er, at lovforslagets tendens højst sandsynligt vil afdæmpe trangen til at bygge institutioner, såfremt loven, hvad alle gode kræfter nok vil forhindre, kommer til at gælde i flere år.

Der er én henvendelse, som på mig har gjort et særligt indtryk, og det er den, der er kommet fra børne- og ungdomsforsorgens personaleforbund, som advarer mod lovforslaget og anfører, at efter deres skøn — og det er jo dem, der virkelig har disse ting inde på livet — kan man befrygte, at daginstitutioner for fremtiden vil blive forbeholdt de samfundsgrupper, der vil kunne opnå friplads, samt de samfundsgrupper, der er så velhavende, at en forøget betaling ikke vil få nogen direkte indflydelse på familiens økonomi. Den store mellemgruppe vil til gengæld blive ramt, og det er i denne gruppe, vi først og fremmest finder den direkte produktive del af befolkningen; vi forudser, at lovforslagets gennemførelse netop vil have uheldige følger i så henseende.

I en henvendelse fra Landsforeningen Forebyggende Børneværn peger man på, at den besparelse, man regner med at opnå gennem de ændrede refusionsregler vedrørende lægetilsyn og tandpleje, muligvis vil medføre, at mange af disse ting bare skal klares på anden vis; der vil altså måske enten blive tale om en nedgang i sundhedstilstanden eller bare en overflytning af udgifterne. I foreningen tror man til gengæld tilige, at det, vi nu i mange år bevidst har arbejdet på at komme bort fra, nemlig begrebet nøglebørn, fremtidig vil blive et voksende problem.

Forældre, pædagoger, kommunalpoliti-